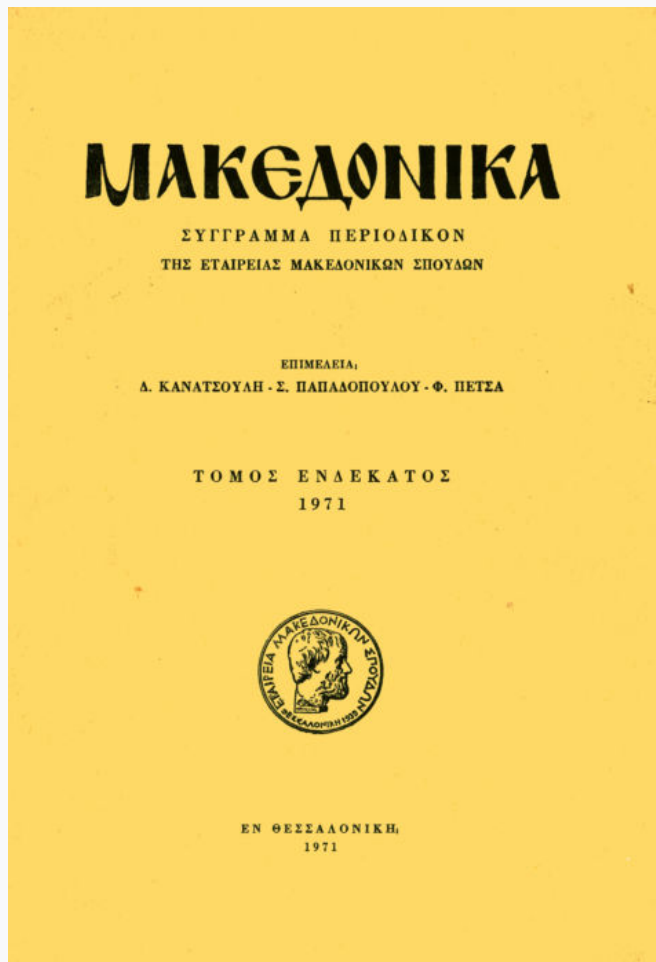

Makedonika

Vol 11, No 1 (1971)

Δημ. Ν. Παπαναούμ, Λαογραφικά Σιατίστης.
Γιάννη Γιώβου, Μακεδονικά γκαργκάλια. Ζήνωνος
Μ. Πιτένη (Λιόλιου), Κουζιανιώτ'κα μπέντια

Βασίλειος Δ. Φόρης

doi: [10.12681/makedonika.964](https://doi.org/10.12681/makedonika.964)

Copyright © 2014, Βασίλειος Δ. Φόρης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Φόρης Β. Δ. (1971). Δημ. Ν. Παπαναούμ, Λαογραφικά Σιατίστης. Γιάννη Γιώβου, Μακεδονικά γκαργκάλια. Ζήνωνος Μ. Πιτένη (Λιόλιου), Κουζιανιώτ'κα μπέντια. *Makedonika*, 11(1), 480–483. <https://doi.org/10.12681/makedonika.964>

Δ η μ. Ν. Πα πα να ο ύ μ, Λαογραφικά Σιατίστης (Βραβείον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν). Μακεδονική Βιβλιοθήκη 27. Δημοσιεύματα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Θεσσαλονίκη 1968, σελ. 79 με 8 εἰκόνες ἐντὸς κειμένου.

Γ ι ά ν ν η Γ ι ώ β ο υ, Μακεδονικά γκαργκάλια. Νέα Ὑόρκη [1971], σελ. 104.

Ζ ή ν ω ν ο ς Μ. Π ι τ έ ν η (Λ ι ό λ ι ο υ), Κουζιανιώτ'κα μπέντια. Ἀθήναι 1971, σελ. 318.

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ διαπιστώνει κανένας ὅτι στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς περιφέρειας καταναλωτικῆς κοινωνίας, τῆς ἄκρατης τεχνοκρατίας καὶ τῆς ἐκμηχάνισης τῶν πάντων, βρίσκονται ἀνάμεσά μας ἄνθρωποι ποὺ ὄχι μόνον παθαίνουναι μὲ τὸ μητρικὸ γλωσσικὸ τους ἰδιῶμα, παρὰ καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ζωντανέψουν ἀποτυπώνοντας στὸ χαρτί τοὺς ἦχους, τὶς λέξεις καὶ τὸ ὄψος του. Ἡ προσπάθειά τους αὐτὴ ἀξίζει τόσο πρὸς τὸν ἐπαινο, ὅσο σκέπτεται κανένας τὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ παρουσιάζονται στὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἰδιωματικοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ γενικότερα στὴ σύνθεσιν τῶν κειμένων.

Οἱ τρεῖς συγγραφεῖς παρουσιάζονται ἐδῶ μὲ τὴν κοινὴ αὐτὴ κριτικὴ, γιατί κοινὸς εἶναι ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκουν, κοινὰ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν, κοινὸ εἶναι καὶ τὸ ἀναγνωστικὸ τους ... κοινὸ: ἀπευθύνονται κυρίως στοὺς συμπατριῶτες τους Δυτικομακεδόνες, ἰδίως τῆς Σιάτιστας καὶ τῆς Κοζάνης, μιλώντας τους στὸ ντόπιο γλωσσικὸ τους ἰδιῶμα, γιὰ νὰ τοὺς ἀφηγηθοῦν ἢ νὰ τοὺς θυμίσουν εὐπράγελος ἱστορίες τῆς παλιᾶς κυρίως «κὸ δὲν ἐποχῆς», νὰ τοὺς διασκεδάσουν καὶ ἐνδεχομένως νὰ τοὺς διδάξουν. Καὶ τὸ πετυχαίνουν αὐτὸ καὶ οἱ τρεῖς, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ζωντανεύοντας ἔτσι γνωστὰ στοὺς παλαιότερους πρόσωπα καὶ ἀξέχαστες ἐποχές, καὶ δίνοντας ταυτόχρονα πλούσια τροφή ὄχι μόνον στοὺς γλωσσολόγους, παρὰ καὶ στοὺς λαογράφους καὶ ὡς ἓνα σημεῖο καὶ στοὺς ἱστορικούς.

Ὁ κ. Δημήτριος Παπαναούμ, συνταξιούχος τῶρα ἐκπαιδευτικὸς, εἶναι γόνος παλαιᾶς οἰκογένειας τῆς Σιάτιστας καί, μολονότι μένει ἀπὸ χρόνια στὴ Θεσσαλονίκη, ἔχει κλεισμένη μέσα στὴν ψυχὴ του τὴ γενεαίειρά του καὶ περιγράφει πολὺ ζωντανὰ τοὺς ἄνθρώπους τῆς καὶ τὶς πράξεις τους. Ἐκτός ἀπὸ τὸ λαογραφικὸ ὕλικό του βιβλίου του, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρει ἐδῶ ἄμεσα, δίνει καὶ ἐντεκα ἠθογραφικὰ ἀφηγήματα μὲ θέματα ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, τὴν Πρωτοχρονιά, τὰ Φῶτα, τὶς Ἀποκριές, τὴν Πρωτομαγιά, τὸ Πάσχα καὶ τὸ Δεκαπενταῦγουστο. Οἱ τύποι τοῦ κ. Παπαναούμ προβάλλουν στὰ κείμενα αὐτὰ μὲ ὅλη τὴ φυσικότητά τους. Τὸ μεγάλο πρὸς τὸν συγγραφέα εἶναι ὅτι ἀφήνει τοὺς ἦρωές του ν' ἀφηγοῦνται μόνονι τους σὲ ἄλλους πάλι ἥρωες τὰ «κατορθώματα» ἢ τὰ παθήματά τους, καὶ μὲ αὐτὸν τὸ διάλογο, μὲ αὐτὴ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆ δικῆ του ἀπὸ τὰ ἱστοροῦμενα, πείθει ὅτι πέτυχε νὰ φωτογραφίσῃ τοὺς ἰδιωματικὸς τύπους καὶ τὴ γλῶσσα τους. Ὁ συγγραφέας ἔκαμε πολὺ καλὰ ποὺ ἔβαλε, ὅπου χρειάστηκε, λίγα εἰσαγωγικά δικά του λόγια πρὶν ἀπὸ τὰ κείμενα καὶ ἔδωσε ὕστερα μαγνητοφωνημένη σχεδὸν τὴ συνομιλία τῶν Σιατιστινῶν, ποὺ στήνονται ὀλόρθοι μπροστὰ στὸν ἀναγνώστη. Χωρὶς νὰ παραβλέπω διόλου ὡς δευτερότερες πολλῆς, πάρα πολλῆς ἄλλες, τέτοιες ζωντανῆς εἰκόνες, ἀναφέρω μίαν μόνον: ἀφηγεῖται μίαν Σιατιστινὴν σὲ μιάν ἄλλην πρὸς τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων οἱ συντροφικῆς τῶν νέων ζητοῦσαν ἀπὸ τὶς νοικοκυρῆς τῆς Σιάτιστας τὰ «κόλιαντα» καὶ πῶς ἦρθαν καὶ στὸ δικὸ της σπίτι: «Ἀρχινοῦν νὰ χτυποῦν ν' πόρτα μ' κὶ νὰ τραγοῦν τὰ «κόλιαντα». Φτάν' ἴκει π' λέει τὸν τραγοῦδ' «Κὶ σὰ δὲν ἔχεις κόλιαντα, δῶς' μας ἓνα κουρίτσι. — Κὶ τί τὸ θέλεις, γάϊδαρι, τὸ ξένο τοῦ κουρίτσι;» Ἰγὼ ἴλῶ ἀπὸ μῆσα μ' κὶ λέου δὲ βγαίνου νὰ τσ' δῶσον τὰ κόλιαντα ἂν δὲν τοῦ ὁσῶν. Κὶ δὲν τοῦ σταματοῦν. Λὲν κὶ παρακάτ': «Νὰ τοῦ φιλῶ, νὰ τοῦ τσιμπῶ, νὰ μὶ ζισταίνει τοῦ βράδω». Πάιρνου τοῦ ταγὶ μὶ τὰ κόλιαντα...» (σ. 52). Ἐκεῖνος ὁ μόνολογος τῆς Σιατιστινῆς τῆς ζωγραφίζει κατὰ τὸν πρῶτον τρόπο καὶ δικαιώνει τὰ τέσσερα ἐπιθέτα ποὺ ἐντέλως πρόσφατα ὁ καθηγητῆς κ. Ἀγ. Γ. Τσοπανάκης τόσο εὐστοχα ἀπένειμε σ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς Σιάτιστας: «ἐξυπνες, χαριτωμένες, πειραχτικῆς κὶ ἐρωτιάρεζ»

(«Σιατιστινή γοητεία», «Μακεδονικόν Ἡμερολόγιον» Νικ. Σφενδόνη, Θεσσαλονίκη 1972, σ. 104).

Ἡ περίπτωση τοῦ κ. Γιάννη Γιώβου εἶναι ἐντελῶς διαφορητική. Ὅχι ἀπλῶς ἐπεμβαίνει στὸ ἴδιωμα, ἀλλὰ τὸ ἀναστατώνει κυριολεκτικὰ μὲ τὰ τολμηρὰ, τὰ τρελά του γλωσσικὰ παιγνιδίσματα, μὲ ὕφος ὀλότελα προσωπικὸ ἀλλὰ πάντοτε μὲ ὄργανο τὸ ἴδιωμα, μὲ χιούμορ τὸν συχνὰ δὲ σέβεται οὔτε καὶ τὰ «ἠθικὰ» διδάγματα ποῦ ὁ ἴδιος πάει (ἦ: δῆθεν πάει) νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὶς ἱστορίες του, τέλος μὲ μιὰ δομὴ στὰ κείμενά του, μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορούσε ἴσως νὰ διεκδικήσῃ καὶ εὐρύτερες λογοτεχνικὲς δάφνες. Ὁ κ. Γιώβος, μὲ πολλὴν ὄντως μαεστρία, δίνει τὴν ἄλλη ὄψη τῶν ἰδιωματικῶν κειμένων: ὡς τώρα συνηθίσαμε νὰ βλέπουμε τὸν ἀπλὸ καὶ ἀπείριστο ἰδιωματικὸ λόγο μὲ τὴ δική του βέβαια ζωντάνια καὶ παραστατικότητα, ἀλλὰ καὶ μ' ἓνα περιορισμένο σχετικὰ λεξιλόγιο· ὁ συγγραφέας ἐδῶ σπάζει αὐτὰ τὰ σύνορα καὶ ἀπλώνεται σὲ σφαῖρες ὑψηλῶν ἢ ἐνσυνείδητα ψευδοὑψηλῶν νοημάτων, φιλοσοφεί, σαρκάζει μὲ τέχνη τὰ πάντα καὶ δημιουργεῖ τὸ δικό του κόσμο. Ἐτσι, «κείσονται» τὸν μαστὶ τὸν πρῶτο ἀπὸ τὰ δώδεκα σπαρταριστὰ διηγήματά του, στὸ ὅποιο περιγράφει τὴν ὁμαδικὴ ὑστερία τοῦ χωριοῦ ποῦ, θέλοντας ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κατάρτα τοῦ «στοιχειοῦ», νόμισε πὼς τὸ ἀνακάλυψε στὸ πρόσωπο ἐνός... Ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου, γράφει: «Ἡ προυκατάληψ' εἶναι κακὸ πρᾶγμα. Ἡ δεισιδιμονία χειρότερου. Κι ἡ ἴφκουλουπιστία τρὶς μαυρότερου. Αὐτὲς οἱ τρεῖς μαστρις μποροῦν νὰ ὑπνοῦσιν λαὸν οὐλόκληρον καὶ νὰ τὸν τραβοῦν ἄπ' τ' μὺτ' ἰά ἰῶνις οὐλόκληρους. Αὐτὲς εἶναι ἡ ἴτια γιὰ τὸν χαταλίη ποὺνκιν κι ριζίλιπιν ὄλου τοῦ χουριό π' ὡς σήμερα ἀντρέπουντι κι νὰ ποῦν οἱ κατοικοὶ τ' ποῦ γινηθήκαν» (σ. 13). Ἄλλου πάλι, ἀφοῦ ἱστῶρησε τὸ πὼς ναυάγησαν τὰ σχέδια ἐνός νέου... Ἰκαρου, ποῦ μὲ τὴν πρῶτη δοκιμὴ ἔπεσε ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ οἱ συγχωριανοὶ του τὸν ἐβγαλαν «Κρῶ», «κοινωνιολογεῖ» ὁ χαριτωμένος κ. Γιώβος: «Παλιόκοσμι, νὰ μὴν ἰδῆς προυτοποροῦν. Θαρρεῖς πὼς ὅλα τὰ πειράματα πιτχαίν' μὲ τοῦ πρῶτου...» (σ. 22).

Ὁ κ. Ζήνων Πιτένης ἔγραφε τὰ εὐθυμογραφήματά του γιὰ μιὰ 20ετία καὶ πάνω στὴν ἐφημερίδα τῆς Κοζάνης «Δυτικὴ Μακεδονία» καὶ στὸν τόμο ποῦ παρουσιάζεται ἐδῶ ἀναδημοσιεύει κάπου 100 ἀπὸ αὐτὰ, σχεδὸν ὅπως πρωτοδημοσιεύτηκαν. Μὲ κεντρικὸν ἦροα τὸ Λιόλιο, ὁ κ. Πιτένης ἀφηγεῖται νόστιμες καὶ πολὺ συχνὰ πιπεράτες ἱστορίες τῆς παλιᾶς Κοζάνης, ἀλλὰ καὶ πρόσφατες ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν παροικία τῶν Κοζανιτῶν στὴν Ἀθήνα, προσωπικὰ τοῦ βιώματα, πραγματικὰ ἢ ἐντεχνα πλασμένα, τὰ ταξίδια του στὴν Κοζάνη, σκηνὲς ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς Ἀθῆνας, ἰδομένης μὲ τὸ μάτι τοῦ Κοζανιτῆ τῆς παλιᾶς ἐποχῆς. Προσωπικὸ ὕφος δημιουργεῖ ὀπωσδήποτε, ἀλλὰ ἡ ἀφήγησή του θυμίζει κοζανιτικὲς συναναστροφές, ὅπου ἱστοροῦνται τὰ πάντα, γνωστὰ ἐπεισόδια «καρυκεύονται» δεόντως, σκορπιζοῦν ἀφθονο γέλιο καὶ διασκεδάζουν τὶς συντροφιάς. Ζωντανὸς καὶ ἐλκυστικὸς, δὲν ἐπιτρέπει στὸν ἀναγνώστη νὰ διακόψῃ τὴν ἀνάγνωση τοῦ κειμένου του, ἅμα τὴν ἀρχίσῃ. Ὁ κ. Πιτένης ἀγαπήθηκε πολὺ ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸ του κοινὸ, γιὰτι πέρα ἀπὸ τὸ γέλιο τοῦ χάρισε ποικίλες συγκινήσεις κι ἀκόμα τὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν διεισδυτικότητά του στὴν περιγραφή τῶν ἀνθρώπινων χαρακτήρων (ὅπως εἶναι ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος τοκογλόφος τῶν σελίδων 47-50). Ἀκόμα καὶ φαινομενικὰ ἀπλές καὶ συνηθισμένες οἰκογενειακὲς σκηνὲς πῶσα δὲν κρύβουν στὰ κείμενά του: Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς ἔρχεται τὸ βράδυ μὲ τὴν συντροφιά του στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς γιὰ φαγοπότι, κι ἓνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες ρωτᾷ τὸ νυσταγμένον ἀδερφάκι τῆς γιὰτι δὲν τρώει, γιὰ νὰ πῆσῃ ὕστερα νὰ κοιμηθῇ· κι ὁ μικρός: «Ἰ! Σάματ' τρώμι ἰμεῖς οἱ μ' κροὶ τὰ βράδουα κι!!! Ἀποῦ ἰτότι π' ἀρραβώνιασάμι ἂν Ἄφρατούλα μας, ὄλου νηστ'κοὶ κοιμούμιστι τὸ βράδ', γιὰτι ἔρχιτι οὐ γαμπρούλιας μὲ ἂν παρέα τ'!» (σ. 158). Ἀπὸ τὰ συγκινητικότερα προσωπικὰ βιώματα τοῦ κ. Πιτένη εἶναι καὶ ἡ ἐπίσκεψή του ὕστερα ἀπὸ χρόνια στὸ ἐξοκλήσι τῆς Παναγιάς στὴν Κοζάνη: «Πῆγα πρῶτα-πρῶτα στοῦν τρανὸ τοῦν Πλάτανου, ἄπ' μὲ φάν'κιν κι' αὐτὸς οὐλίγου γιρασμένους κι μὲ τὰ χαμπιλὰ τὰ κλονάρια, πισμένα... Τοῦν κοίταξα, τοῦν κοίταξα, κι μὲ φάν'κιν ὅτι κι αὐτὸς

μὶ στουχάσκιν κι μὶ καλημέρ'σιν μ' ἕνα σύναγμα στά φύλλα!...» (σ. 237).

Πέρα ἀπὸ τὴν ψυχαγωγικὴ ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ τὴ λογοτεχνικὴ ἀξία τους, τὰ κείμενα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀπὸ γλωσσολογικὴ ἀποψη πολὺτιμη πηγὴ γιὰ τὴν ἔρευνα τῶν βόρειων ιδιωμάτων μας καὶ τὴν ἐπιστήμη πολλῶν φαινομένων. Παρουσιάζουν ὅμοια καὶ τὰ τρία ἔργα ὀρισμένα μειονεκτήματα ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυτη πιστότητα στὴν ἀπόδοση καὶ τῶν φθόγγων καὶ τῶν τύπων καὶ τῶν συντακτικῶν γενικὰ τρόπων. Στου κ. Παπαναούμ τὰ διηγήματα κάνει ἐντύπωση ἡ νομοτέλεια τῆς ἀποβολῆς τοῦ τελικοῦ ἄτονου φθόγγου -*i* ὕστερα ἀπὸ ὀρισμένα μόνο σύμφωνα καὶ ἡ διατήρησή του ὕστερα ἀπὸ συγκεκριμένα ἄλλα. Ἔτσι, τὸ τελικὸ ἄτονο -*i* ἀποβάλλεται ὕστερα ἀπὸ τὰ σύμφωνα: β, δ, θ, μ, π, ρ, φ, ἐνῶ διατηρεῖται ὕστερα ἀπὸ τὰ σύμφωνα: γ, ζ, κ, λ, ν, σ, τ, χ, τσ. Ἴδου τὰ παραδείγματα: μουσκεύ' (46), χὸβ' (47), ἀψυχάραβ' (48), κανακεύ' (56), μπίραβ (59) — ἀνοίγει (49), νὰ φεύγη (55) — βράδ' (49), τοῦ πηγάδ' (54) — ἀγγαρίζε (47), χάζι (47), Μί φουνάζει (53) — καλάθ' (59, 60), νάρθ' (61) — ἰτζιούκι (48), τσιρέκι (55), ν' ἀφήκη (56), τς κοῦκκ[ο]ι (62) — θέλει (46), κιφάλι (46), τ' Μιχάλη (46), ἀμπέλι (46), κουφουσύλι (50), ὄλοι (62) — ἀρμουζούμ' (46, 50), γκιούμ' (53), τί νὰ κάμ' (56) — κι ἀπουμείνει (46), πααίνει (46), φτάνει (48), φουρνοι (48), ριπάνι (55) — τσιράπ' (51, 53), π' τ' ἀκατόπ' (50, 62), ζλάπ' (54), χασάπ' (56) — χέρ' (46), ἀχαρ (passim), γουμάρ (46, 48), ἀχοῦρ (46), κθάρ (49), οἱ ἄντρ (62) — νὰ μὴ νῆ τραβῆξη (46), νὰ ξιφουρτώση (47), τοῦ φέσι (54) — [Σ' ἔτη] Σ' ἔστη πουλλά (46, 47, 48...), σπίτσι (46) — κιαμέτι (54), μύτη (55), ἀντέτι (55) — ντσάφ (53), κέφ' (55), τοῦ συντρόφ'τς (61) — Μώχει (46), τῶχει (46), Νάχη (46), νὰ τρέχη (55) — κλούτσι (48), ἰλιάτσι (57), ἔτσι (62). Ἀντίθετα, ὁ κ. Γιώβος (ὁ ὁποῖος δὲ δηλώνει βέβαια πουθενά ὅτι τὸ ἰδίωμα στοῦ ὁποῖο γράφει εἶναι τὸ σιατιστινὸ, αὐτὸ ὅμοια εἶναι φανερότατο καὶ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸν κ. Γ. Μ. Μπόντα στὴν ἐφημερίδα «Δυτικὴ Μακεδονία» τῆς Κοζάνης τῆς 24.4.1971: «...ἡ ἀγνοτερά Σιατιστινὴ διάλεκτος...») παρουσιάζει καὶ ἀποβολὴ καὶ ἀποχώρηση διατήρηση τοῦ τελικοῦ ἄτονου -*i* ὕστερα ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ σύμφωνα: γιατρεύ' (14) ἀλλά: ν' ἀνέβη (19) — πλησιάζ' (15) ἀλλά: παρτουρίζει (20) — θὰ νάρθ' (14) ἀλλά: εἶχιν μάθει (19) κτλ., κτλ., καὶ μόνο τὰ δ καὶ *d* παρουσιάζουν (ὅσο διαπίστωση ἀπὸ 2-3 ἀναγνώσεις τοῦ κειμένου) συνέπεια: ἀποβολὴ -*i* μετὰ τὸ δ, βράδ' (14), σμάδ' (14), καὶ διατήρηση μετὰ τὸ *d*, λιβέντη (13). Ἔτσι ὅμως καὶ σωστὲς διαπιστώσεις δὲν μποροῦν νὰ γίνουν καὶ τὰ διδαγμένα ἦδη γιὰ τὸ ἰδίωμα κλονίζονται χωρὶς σοβαροῦς ἐπιστημονικοὺς λόγους. Ὅπως ἔχει δεῖξει ὡς τῶρα ἡ ἔρευνα γιὰ τὰ βόρεια ἰδιώματα, ἡ ἀποβολὴ τοῦ φθόγγου τελεῖται κανονικά, καὶ εἰδικά γιὰ τὴ Σιάτιστῃ ὁ καθηγητὴς κ. Α. Γ. Τσοπανάκης σημειώνει: «Τὸ ἰδίωμα εἶναι ἀσπρητὰ βόρειο. Ὅπου ὑπάρχουν ἀποκρυσταλλωμένοι τύποι ποῦ δὲν ἐπηρέαστηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπὸ τὴν Κοινὴ τῆς ἐποχῆς, ἐκεῖ οἱ νόμοι τῆς ἀποβολῆς τῶν ἄτονων *ou* καὶ *i* καὶ τῆς στένωσης τῶν ἄτονων *o* καὶ *e* σὲ *ou* καὶ *i* εἶναι ἀσπρητοί: *απ' κάζου*,... *οὐπέρο*'...» («Τὸ Σιατιστινὸ ἰδίωμα», «Μακεδονικά» 2, 1950, σ. 269). Ὑστερα ἀπὸ αὐτά, θὰ ἔμοιαζε μεγάλῃ ἡ ἀπαιτήση, νὰ ξεχωρίζουν στὴ γραφὴ οἱ τελικοὶ συμφωνικοὶ φθόγγοι, γιατί βέβαια ἀλλιῶς προφέρεται τὸ *κάτ* (=κάτου, κάτω) καὶ ἀλλιῶς τὸ *κάτ'* (=κάτι), ἀλλιῶς *ρίξ* (=ρίξου) καὶ ἀλλιῶς νὰ *ρίξ'* (=νὰ ρίξη) (αὐτὰ γιὰ τὴν Κοζάνη τουλάχιστο ἰσχύουν ἀπόλυτα), ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη τῆς γλωσσολογίας ἔχει πολὺ μεγάλῃ σημασία. Αὐτὸ εἶναι ἕνα μόνο παράδειγμα. Θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀπαριθμήσῃ καὶ μερικὲς ἄλλες ἀντινομίες: στοὺς δύο Σιατιστινοῦς ὡς πρὸς τὴν ἀνάμεικτη χρῆση τοῦ ἀρχικοῦ συμφώνου γ- πρὶν ἀπὸ -*e* καὶ -*i*: *Γιράνεια*, *Γιρανιώτι* — *υναϊκίς ξιλιᾶτι* (Παπαναούμ 63-52,68 κτλ.), *ιά* - *γιὰ* (Γιώβος, passim): τὴ συντακτικὴ χρῆση «*τς εἶπαν*» γιὰ τὸν ἐνικό στό θηλυκὰ (Πιτένης, συχνά) ἀντὶ τοῦ μόνου γνήσιου κοζαντίτικου: *'ν εἶπαν* καὶ ἄλλα: καὶ *πάλι* τὸ ἀνακάτεμα τῶν Σιατιστινῶν ὡς πρὸς τὸ σύμπλεγμα -*τι*-, ποῦ ἄλλοτε τὸ ἀποδίδουν ἔτσι καὶ ἄλλοτε, πῶ γνήσια, νομίζω -*ται*-. *ιασιί*, *πότσι*, *τσι* (=γιατί, πότε, τι) κτλ. Γιὰ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ βέβαια μὲ τὸ δικίο τους μποροῦν νὰ ἐπικαλεστοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄχι μόνο τὸν ἀσυμβίβαστο μὲ τέτοιες εἰδικὰ δουλειὰς δαίμονα

τοῦ τυπογραφείου ἀλλὰ καὶ τὸ δικαιολογημένο ξεγέλασμα τῶν ματιῶν τους, ποῦ χρόνια ἔχει συνηθίσει στὴν κοινὴ μορφὴ τῶν λέξεων. Πρέπει ὁμοίως καὶ οἱ ἴδιοι νὰ καταβάλλουν πολλαπλὲς προσπάθειες ὅταν τυπώνουν ἰδιωματικὰ κείμενα κι ἀκόμα ν' ἀποφεύγουν ὅσο γίνεται ἐκείνην ἐκεῖ τὴν «ἐπέμβαση τῆς πένας» σὲ μυστικὲς ἀποχρώσεις ποῦ μόνο τὰ ἰδιώματά μας ξέρουν νὰ τίς ἀποτυπώνουν. Ὄταν ἀφήσουν νὰ κυλήσῃ ὁ ἰδιωματικὸς λόγος φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα, θὰ ἔχουν νὰ δώσουν πολὺτιμα στοιχεῖα στὴν ἐπιστήμη. Ἐνα τελευταῖο παράδειγμα: Διδάσκει τὸ Συντακτικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς ὅτι μαζί μὲ τ' ἄλλα καὶ τὸ δοξαστικὸ ρῆμα *θαρρῶ* παίρνει γιὰ ἀντικείμενο εἰδικὴ πρόταση ποῦ ἀρχίζει μὲ *ὅτι* ἢ μὲ *πὼς*: «Θαρρῶ πὼς καλύτερα εἶναι νὰ μείνουμ' ἐδῶ» (Ἀχ. Τζαρτζάνου, Νεοελληνικὴ Σύνταξις 2, 1953, § 238, σ. 52-53). Κι ἔτσι γράφουν οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τρεῖς συγγραφεῖς μας: «Θαρρεῖς πὼς ὅλα τὰ πειράματα...» (Γιώβος, 22· βλ. καὶ παραπάνω), «Θαρροῦν οἱ φουκαράδες ὅτι τὰ ζήσ'ν χίλια χρόνια», «Ἴγὼ σ'ν ἀρχὴ θάρσα ὅτι τὰ μοιράζ'ν μπαχτιαβὰ» (Πιτένης, 68, 79). Γνησιότερα ὁμοίως ἀποδίδει τὴ σύνταξη (καὶ τοῦ κοζανίτικου ἰδιώματος) ὁ Παπαναούμ γράφοντας: «Θαροῦσαν εἶχιν ἀκουμπήσει οὐ χαλβὰς στὴ γλώσσα τα» (54), χωρὶς τὸ *ὅτι*, τὸ ὁποῖο παραλείπεται καὶ στὴ σύνταξη τοῦ *βλέπω*: «Γλέπς δὲ σ' ἄφκαν μαναχὴ σ' στὴ Σιάτιστα» (Παπαναούμ, 62· πβ. τὸ *λέγω* στὰ κοζανίτικα: «*Εἶπω τὰ ρθῆ*» κτλ.). Οἱ ἀξιολογῶνται συντάκτες τῶν ἰδιωματικῶν κειμένων ἔχουν ὄλες τίς δυνατότητες νὰ κάνουν πολυτιμότερη τὴν πολὺτιμη προσφορὰ τους καὶ στὴν ἐπιστήμη.

Ἰνστιτοῦτον Νεοελληνικῶν Σπουδῶν
(Ἴδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη)
τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΦΟΡΗΣ